

med megen Barsomhed; thi det er ikke Smaa-summer, det dreier sig om, men det er, taget over det hele Land, bethdelige Summer, det er Millioner, som det angaaer.

L. Jensen: Naar den ærebe Taler har sagt, at Sagen, saaledes som den nu er ordnet, staaer meget godt og maastee bedre, end den vil komme til at staae, hvis dette Lovforslag skulde blive ophjæet til Lov, saa forstaaer jeg ikke, hvis dette virkelig er Tilfældet, den ærebe Talers Frygt, naar han siger, at det er noget vanskeligt og uheldigt at stille Præsten og Sogneforstanderskaberne ligeoverfor hinanden med Hensyn til Indberetningerne; thi naar Sagen stiller sig saaledes, at disse ere, som de bør være — hvad jeg slet ikke skal gaae ind paa —, saa frygter jeg ikke for, at der skal opstaae nogen Strid imellem Præsten og Sogneforstanderskaberne. Jeg er overbevist om, at den ærebe Taler, som selv er Præst, i saa Henseende slet ikke vil komme i Strid med de Beboere, for hvem han er sat til Sjælsørger. Han anseer dernæst over, at, dersom dette Forslag blev ophjæet til Lov, vilde Sogneforstanderskaberne komme til foruden de ordinære at holde 5 extraordinaire Møder om Aaret; men skulde det ikke være muligt, at man kunde tage denne Sag for i et Sogneforstanderskabsmøde sammen med andre Sager? Det er navnlig om Efteraaret ikke saa sjældent, at der holdes baade 1, 2 og 3 Møder om Maanedens angaaende Rigninger, Regnskabs Aflæggelse osv., og det er heller ikke absolut nødvendigt at bestemme Mødet til Slutningen af Maanedens. Der kan meget godt 2 eller 3 Dage forinden sættes et Møde, hvor man kan blive enig om Beretningernes Indsendelse, og flere Sager kunne da i dette Møde godt forhandles foruden denne, saa at der slet ikke bliver Spørgsmaal om at holde 5 extraordinaire Møder om Aaret. Den ærebe Taler troede, at det var hensigtsmæssigt at ordne Sagen paa den Maade, at Regjeringen eller Stiftsøvrighederne udnævnte et Par Mænd, og Sogneforstanderskaberne et Par; men det er jo et Maskineri, som først skal sættes i Gang, og som efter min Mening vil vidtløftiggjøre Sagen, uden at Ansættelsen derfor bliver mere upartist end nu. Det er ganske

vist, at, der, naar Sagen ordnes paa den af mig foreslaaede Maade, kan blive Tale om partistiske Hensyn fra begge Sider; men jeg har den Tillid til Landets Præster og Sogneforstanderskaber, at de i denne Sag ville gaae sammen og enes paa en meget fornuftig Maade. Jeg troer nu ganske vist ikke, at der vil komme noget heelt nyt Resultat frem med Hensyn til Indberetningerne i deres Heelhed, men en anden Ordning forekommer mig nødvendig paa Grund af den Mistillid og det Misforhold, som er opstaaet, efterat Retsbetjentene, som tidligere have været Repræsentanter for Tiendehyberne, nu selv skulle have et Tillæg til deres Lønning efter Capitelstættens. De kunne derfor nu ikke mere betragtes som Repræsentanter for disse, og det vilde saaledes komme til alene at ligge i Tiendetagerens Haand at bestemme Capitelstættens. Det er dette Misforhold, som jeg vil søge at fjerne ved dette Lovforslag. Jeg troer ikke, at der vil skee nogen synderlig stor Forandring i, hvad der nu skeer, men det er, som sagt, alene for at fjerne den Mistillid og den Mistro, som er tilstede, og den Misnoie, som man — jeg indrømmer, maastee uberettiget — nærer, at jeg har stillet det foreliggende Forslag, og jeg skal derfor meget indstændigt bede Thinget, og navnlig ogsaa den høitagtede Indenrigsminister, at gaae ind derpaa.

Indenrigsministeren: Der er allerede af den meget ærebe Landsthingsmand, der først havde Ordet (Strøm), gjort opmærksom paa, at det ikke her dreier sig om Smaaummer. Jeg skal tillade mig at minde om, at det ikke alene er bethdelige Værdier, hvorom der her er Spørgsmaal, men at der ogsaa er Tale om Dybsker, der ere fastsatte een gang for alle. Det forekommer mig, at der heri ligger en Dpfordring mere til ikke, uden at overveie Grunde tale derfor, at rokke ved den Ansættelse, der hidtil har været den gjældende. Jeg erkjender, at der er en Grund til at tage under Overveie, om ikke Capitelstættens Ansættelse muligvis heldigere kunde finde Sted paa en anden Maade, og det er den, at medens af de to Autoriteter, paa hvis Indberetninger den tidligere støttede sig, den ene maatte anses for at være upartist, den anden derimod snarere